

РЕШЕНИЕ

№ 7652

гр. София, 05.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 08.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **2432** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Н. В. Г. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 391/24-4332-000598/30.01.2024 г., издадена от О. А. В. – младши автоконтрольор в 1-ва група, 1-ви сектор в отдел „Пътна полиция при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която на лицето е наложена ПАМ „прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца“ на основание чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП.

Жалбоподателят релевира доводи, че заповедта е незаконосъобразна и необоснована. Сочил липсата на мотиви и недостатъчно индивидуализирана разпоредителната част в обжалвания административен акт. Твърди се, че в заповедта липсва изложение на конкретни факти, досежно изискващите се материални предпоставки за прилагане на мярката, което ограничило правото на защита на жалбоподателя. Моли съда да отмени заповедта като издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, представлява се от адв. Ж., който поддържа жалбата. С уточнителна молба от 08.05.2024 г. /л.35/, представя НП № 23-4332-033874/09.02.2024 г., като посочва, че не е уточнено точното място на извършване на нарушението, тъй като в обжалвана заповед е посочено само

[населено място].

Ответникът– автоконтрольор към СДВР, 1-ва група, 1-ви сектор в ОПП, не се представлява в съдебно заседание и не изразява становище по жалбата. В писмо с вх. № 9324/07.03.2024 г., с което е представена административна преписка до съда е инкорпорирано възражение за прекомерност на претендираните разноски от страна на жалбоподателя.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, намира за установено от фактическа страна следното:

На 30.01.2024 г. в 21:00 ч. в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], Н. Г. управлявала собствения си автомобил марка „Ф. Ф.“, с рег. номер СВ 0545 НТ и на кръстовището с ул. „А. К., като участник в леко ПТП с лек автомобил марка „Т.-А.“ с рег. номер СВ 4130 МР, при извършена проверка от полицейски служители с техническо средство за употребата на алкохол с техническо средство –Дрегер 7510, с фабричен номер АРНА-0136, тариран до 02.2024 г. и проба 01794, бил отчетен положителен резултат 1.25 промила в издишания въздух. На водача бил издаден талон за изследване с номер 0151430 за УМБАЛ Св. Анна /л.10/. Констатирано е нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 1 ЗДвП, за което е съставен АУАН Серия ГА № 1160327 /л.7/, връчен на жалбоподателя на същия ден и подписан с отбелязване, че няма възражения.

Въз основа на съставения АУАН е издадена и оспорената Заповед за прилагане на ЗППАМ № 391/30.01.2024 г. /л.8/ от О. А. В. - младши автоконтрольор към СДВР, ОПП, с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка– прекратяване на регистрацията на МПС с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 6 месеца. Въз основа на същия АУАН е издадено и Наказателно постановление /НП/ №23-4332-033874/09.02.2024 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което като процесуално допустима следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на принудителна административна мярка е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в чл. 146 АПК. В частност, за да бъде една принудително-административна мярка законна, тя трябва: да бъде прилагана само в изрично и точно изброени в закон или указ случаи; да бъдат налагана само от посочените в правната норма административни органи или приравнени на тях други органи; да бъде прилагана във вида и по реда, определен в правната норма.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните

административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а", т. 6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото са представени и приети като доказателства: Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на директора на СДВР /л.18/, с която на основание чл. 43, ал. 4 от ЗМВР и във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи /л.19-20/, са оправомощени полицейските органи при отдел „Пътна полиция“ при СДВР, които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП /вкл. по чл. 171, т. 2а от ЗДвП/.

Следователно, обжалваната ЗППАМ по чл. 171, т. 2а б. "б" от ЗДвП № 391/24-4332-000598/30.01.2024 г., е издадена от материално и териториално компетентен административен орган в рамките на предоставените му правомощия. На следващо място следва да се отбележи, че оспорената заповед отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК.

Неоснователно е възражението, че не е посочена описана конкретната фактическа обстановка, при която е извършено нарушението от конкретната хипотеза от разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "б" от ЗДвП. Видно от подчертаното касае се за водач, за който е установено, че управлява личния си автомобил с концентрация на алкохол в кръвта. С оглед на така направеното в обстоятелствената част на заповедта описание на нарушението, което напълно съответства на дадената правна квалификация при изписване на правното основание за налагане на ПАМ, не представлява съществено процесуално нарушение, което да ограничава правото на защита на адресата.

В настоящия случай, описаните в АУАН серия ГА № 1160327 от 30.01.2024 г. фактически обстоятелства за извършено административно нарушение по ЗДвП съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на обжалваната заповед. Неоснователни са поддържаните от жалбоподателя възражения, че административно наказващият орган не е конкретизирал мястото на извършване на нарушението, тъй като АНО изрично се е позовал на издадения АУАН, като го е посочил с номер и дата в мотивите на заповедта. Приложеното по делото заверено копие на АУАН, напълно съответства на описания такъв в издадената заповед /като номер и съдържание/. Същият напълно съответства и на приложеното от самия жалбоподател НП № 23-4332-033874/09.02.2024 г. Описаните и в двата акта фактически констатации съответстват на посоченото в заповедта, като последната е издадена именно въз основа на възприето и описано в АУАН. С позоваването на АУАН в заповедта за прилагане на ПАМ, той се приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. Съгласно Тълкувателно решение №16/1975 г. на ОСГК на ВС, което не е загубило актуалност и след приемането на АПК, мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт, на който органът се позова. В качеството си на официален свидетелстващ документ АУАН се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила по отношение на неговата истинност, която не е опровергана. При това положение настоящият съдебен състав приема, че е налице правно основание за издаване на ЗППАМ, а доводът за липса на фактически и правни основания, респ. мотиви за издаване за неоснователни.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП., регистрацията на пътно превозно средство се прекратява на собственик, който управлява моторно превозно средство с

концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози - за срок от 6 месеца до една година

От приложените по делото доказателства безспорно се установява, че водачът е бил поканен да бъде изпробван за употреба на алкохол и уредът е отчет положителен резултат 1,25 промила алкохол в издишания от водача въздух. Приложен е и Протокол за химическо изследване за определяне на концентрацията на алкохол в кръвта № 74/31.01.2024 г. /л.11/, издаден от М. М. - химик в Специализирана химическа лаборатория към УМБАЛ „Света Анна“-София АД, съгласно който в изпратените за изследване проби кръв, взети от жалбоподателката Н. Г., се доказва етилов алкохол в количество 1,20%.

Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП., редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. По делото не са ангажирани доказателства, оборващи отразените в оспорената заповед и АУАН факти, поради което съдът счита, че е изпълнена хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП. АНО няма право на самостоятелна преценка относно налагането на предвидената ПАМ, а е длъжен да я наложи, тъй като действа в условията на обвързана компетентност.

Принудителната административна мярка за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща преследваната от закона цел.

По смисъла на чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ генералната цел на всяка принудителна административна мярка е да се постигне превантивен, преустановяващ и възстановяващ ефект спрямо административните нарушения.

При издаването на заповедта за ПАМ органът не е нарушил и принципа на съразмерност, визиран в чл. 6, ал. 1 АПК. Мярката е наложена в съответствие с приложимия материален закон – чл. 171, т. 2а от ЗДвП, в минималния предвиден размер по закон – 6 месеца, който съдът приема за обоснован за постигане на целта, за която е издадена заповедта за ПАМ. Целта на Закона за движение по пътищата е регламентирана в чл. 1, ал. 2, както и в чл. 171 и тя е опазването на живота и здравето на участниците в движението по пътищата, както и преустановяването на административните нарушения. ПАМ е приложена именно на собственика и водач на процесното МПС – Н. Г., която е управлявала процесния автомобил с концентрация на алкохол в кръвта 1,25.

Съдът намира, че мярката се явява напълно съответна и на целта на закона, а именно да се предотврати извършването на административни нарушения и настъпването на евентуални вредни последици от тях.

Предвид изложеното, заповедта за налагане на ПАМ се явява законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София– град, III отделение, 73 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. В. Г. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 391/24-4332-000598/30.01.2024 г., издадена от О. А. В.–младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на лицето е наложена ПАМ „прекръпяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца“ на основание чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДВП.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: